Sag 227/84

Texas Instruments Deutschland GmbH
mod
Hauptzollamt München-Mitte

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Finanzgericht München)

»Den fælles toldtarif — elektroniske læselagre: rammemål«

Sammendrag

Fælles toldtarif — ændringer eller suspensioner af indførselstoldsatser — Rådets beføjelser — grænser
(EØF-traktaten, art. 28; Rådets forordning nr. 2841/79)

Selv om Rådet i henhold til traktatens artikel 28 om ændringer eller suspensioner af toldsatser i den fælles toldtarif har betydelige skønsmæssige beføjelser, kan Domstolen dog prøve, om Rådet i forbindelse med udøvelsen af disse måtte have begået magtfordrejning eller udøvet forskelsbehandling.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 4. juli 1985 *

Høje Domstol.

Denne anmodning om præjudiciel afgørelse af et spørgsmål i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er forelagt den 20. august 1984 af Finanzgericht München i forbindelse med en sag, der verserer for nævnte ret mellem Texas Instruments Deutschland GmbH (»Texas Instruments«) og Hauptzollamt

* Oversat fra engelsk.

München-Mitte. I denne sag har Texas Instruments anfægtet en toldansættelse vedrørende et parti programmerbare UV-sletbare læselagre (eproms), som virksomheden importerede fra Singapore i januar 1980.

Rammemålene for de importerede eproms var 15,1 × 30,4 mm. Hauptzollamt henførte dem under pos. 85.21 D II i den fælles toldtarif. Der blev opkrævet en told på 17%, i alt 49 290,94 DM.

I EØF-traktatens artikel 28 hedder det:

»Rådet træffer med enstemmighed beslutning om alle autonome ændringer eller suspensioner af toldsatser i den fælles toldtarif... Disse ændringer eller suspensioner kan på de samme betingelser kun forlænges for yderligere et tidsrum af seks måneder.«

Rådet kan træffe beslutning om sådanne ændringer eller suspensioner, uden at der behøver at foreligge et forslag fra Kommissionen.

Den 11. december 1979 vedtog Rådet i medfør af artikel 28 forordning nr. 2841/79 (EFT 1979 L 322, s. 4), hvorved, jfr. forordningens artikel 1, de autonome satser i den fælles toldtarif fra 1. januar til 30. juni 1980 blev suspenderet fuldstændigt for varer henhørende under den fælles toldtarifs pos. 85.21 D II med følgende varebeskrivelse: »Monolitisk integrerede kredsløb i form af programmerbare UV-sletbare læselagre (benævnt EPROMS) med en kapacitet på 32 K bit eller 64 K bit, indkapslet i en ramme, som er påtrykt '32' eller '64', og som måler 14,2 × 33,3 mm eller derunder, med en kvartsplade på oversiden og med 12 tilslutningsplader på begge langsider«.

De af Texas Instruments importerede eproms var ikke omfattet af denne suspension, af den ene grund, at rammemålene oversteg 14,2 × 33,3 mm, idet den korteste side målte 15,1 mm. Texas Instruments har i det væsentlige gjort gældende, at rammemålene er uden betydning for produktets tekniske egenskaber og anvendelse. Det anføres, at reglen om rammemålenes størrelse er fastsat ganske vilkårligt, og at der ingen objektiv begrundelse er for at sondre mellem eproms, hvis rammemål ikke overstiger 14,2 × 33,3 mm, og eproms, der måler 15,1 × 30,4 mm. Det anføres i denne forbindelse, at Rådet kun fem måneder senere, den 6. maj 1980, vedtog forordning nr. 1136/80 (EFT 1980 L 116, s. 49). I denne forordning henvises der til den ved den tidligere forordning indførte suspension, og det hedder videre, at »det har vist sig nødvendigt at ændre beskrivelsen af de pågældende varer«. Ved artikel 2 ophæves forordning nr. 2841/79, og i henhold til artikel 1 suspenderes de autonome satser i den fælles toldtarif fra den 7. maj til den 30. juni 1980 (dvs. for resten af den periode, den tidligere forordning omfattede) for varer henhørende under den fælles toldtarifs pos. 85.21 D II, idet varebeskrivelsen er den samme som i den tidligere forordning, bortset fra at rammemålene nu ikke måtte overstige 15,6 × 33,3 mm, og fra, at kravet om »12 tilslutningsplader på begge langsider« blev ophævet.

Ved forordning nr. 2916/80 af 11. november 1980 (EFT 1980 L 304, s. 1), der trådte i kraft den 13. november 1980, blev reglen om rammemålenes størrelse igen ændret, således at grænsen nu blev 15,6 × 36 mm, dvs. at langsiden nu kunne være længere. Den 16. december 1980 skete der ved Rådets forordning nr. 3498/80 (EFT 1980 L 367, s. 27) en yderligere suspension, hvorved varebeskrivelsen blev ændret med hensyn til rammemålene, således at rammen ikke måtte være større end 17 × 39 mm. Denne gang lå der et forslag fra Kommissionen til grund for forordningen.

Finanzgericht München var af den opfattelse, at den tidligere forordning ved at begrænse suspensionen til eproms, hvis

rammemål ikke oversteg 14,2 × 33,3 mm, var i strid med ligebehandlingsprincippet, men retten var i tvivl om, hvorvidt det var muligt at ophæve denne enkelte del af forordningen, idet det anførtes, at konsekvensen af at kende hele forordningen ugyldig ville være en ophævelse af suspensionen selv for varer, der er omfattet af varebeskrivelsen, således at Texas Instruments under alle omstændigheder ikke ville kunne drage fordel af en sådan løsning.

Retten forelagde herefter følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

1) Er Rådets forordning nr. 2841/79 af 11. december 1979 i strid med den almindelige lighedsgrundsætning, fordi toldfrihed for de deri beskrevne programmerbare UV-sletbare læselagre (benævnt EPROMS) er gjort betinget af, at disses rammemål ikke overstiger 14,2 × 33,3 mm?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

2) Hvad er retsvirkningerne af denne tilsidesættelse?«

Rådet og Kommissionen har hverken tariferingsmæssigt eller i andre forbindelser angivet, at der skulle være nogen teknisk forskel på eproms med en kort side på henholdsvis 14,2 og 15,1 mm. Der er heller ikke givet nogen forklaring på, hvorfor kravet om, at læselagrene skulle være forsynet med 12 tilslutningsplader på langsiderne, blev ophævet.

Det anføres for det første, at der ikke er tale om nogen forskelsbehandling mellem forskellige importører, men blot om en sondring mellem forskellige varer, som Rådet er beføjet til at opstille. Rådet fremhæver, at det er af afgørende betydning ved fastsættelsen af varebeskrivelser med henblik på tarifering at være meget præcis, hvilket navnlig gælder i forbindelse med toldsuspensioner, ikke mindst for elektroniske komponenter, som er et område, hvor der lægges større og større vægt på, at produkterne er så små som muligt. Endvidere kan forskellige overvejelser gøre sig gældende på forskellige tidspunkter med hensyn til forskellige varer, og det må være op til Rådet, enten efter forslag fra Kommissionen eller på eget initiativ, at vurdere, om der foreligger tilstrækkeligt vægtige økonomiske eller andre grunde til, at der bør ske en toldsuspension, og at fastlægge nøjagtigt, hvilke varer der skal være omfattet af en sådan.

Det anføres, at Rådet i henhold til traktaten er beføjet til at træffe beslutning om en suspension på grundlag af en anmodning fra en medlemsstat, uden at der foreligger et forslag fra Kommissionen, idet beslutningen dog i så fald skal træffes med enstemmighed. Rådet oplyste som svar på nogle spørgsmål fra Domstolen, at anledningen til udstedelsen af forordning nr. 2841/79 var en anmodning fra Forbundsrepublikken Tyskland, som blev fremsat efter en henvendelse fra en tysk erhvervssammenslutning, Verein Deutscher Maschinenbau-Anstalten (VDMA). Sammenslutningen havde i henvendelsen anført, at alle eproms havde de samme rammemål, uanset programmeringskapaciteten. Disse mål (14,2 × 33,3 mm eller derunder) svarede til standarden DIN 41 866 og — ifølge VDMA — også til en IEC (International Electrotechnical Commission) — standard. Forbundsregeringen hørte også vedkommende fabrikantsammenslutning, Zentralverband der Elektrotechnischen Industrie, og navnlig den afdeling, der særligt beskæftiger sig med elektronik, Fachverband Elektronik, som ikke rejste nogen indvendinger mod forslaget, idet denne høring dog ikke vedrørte enkeltheder såsom spørgsmålet om rammemålene. Det anføres imidlertid, at der på baggrund af henvendelsen fra VDMA og i betragtning af, at de pågældende rammemål svarede til en DIN- og en IEC-standard, helt enkelt ikke var nogen grund til at rejse dette spørgsmål. Særlige modeller eller modeller, der ikke svarede til standarden, og som derfor faldt uden for varebeskrivelsen, kunne måske forekomme, men der fremkom ikke nogen anmodninger om, at sådanne modeller blev omfattet af toldsuspensionen. I modsætning til den tidligere forordning var det en anmodning fra Den franske Republik, og ikke Forbundsrepublikken Tyskland, der førte til vedtagelsen af forordning nr. 1136/80, idet anledningen

her tilsyneladende var, at der til Frankrig blev importeret læselagre med et andet rammemål.

Når den anden forordning ikke blev givet tilbagevirkende kraft, skyldes dette, at noget sådant ville have været i strid med Rådets politik, som den fremgår af punkt II, litra a), i Rådets resolution af 27. juni 1974 (EFT 1974 C 79, s. 1), hvori det hedder, at Rådet, bortset fra undtagelsestilfælde, ikke vil ændre toldbestemmelser med tilbagevirkende kraft, hvortil kommer, at noget sådant ville stride mod hensynet til juridisk vished.

Efter min opfattelse har Texas Instruments i sagen ikke godtgjort, at nogen bestemt virksomhed eller gruppe af virksomheder har været udsat for forskelsbehandling, og det er ikke blevet hævdet, at der er sket nogen forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.

Tilbage står, at eproms med et rammemål på 14,2 mm ikke var belagt med told, mens eproms med rammemål på 15,1 mm eller endog 14,3 mm var belagt med en told på 17%.

Efter det for Domstolen anførte må det formentlig lægges til grund, at Rådet ikke selvstændigt overvejede det spørgsmål, hvilke rammemål toldsuspensionen burde omfatte, idet vi har fået oplyst, at praksis er at henvise behandlingen af anmodninger om toldsuspensioner til en ekspertkomité. Der er en vilkårlig grænse for de rammemål, som eproms for at være omfattet af toldfritagelsen ikke måtte overstige, og denne er en direkte følge af indholdet af den anmodning, som Rådet modtog. Spørgsmålet er, om denne forskellige behandling af eproms med henholdsvis det ene og det andet rammemål derfor må anses for ulovlig.

Umiddelbart forekommer det vanskeligt at forsvare den nævnte sondring i det konkrete tilfælde, og det må vække bekymring, at grænsen er blevet fastsat således, at varer, der stort set er identiske med de af toldsuspensionen omfattede, holdes uden for denne, når det ikke er blevet undersøgt, hvilken virkning grænsen har for sådanne andre varer.

Jeg er helt enig i, at varebeskrivelsen i forbindelse med toldpositioner, fastsættelsen af toldsatser og vurderingen af hensigtsmæssigheden af toldsuspensioner er spørgsmål, der bedst overlades til de myndigheder, som har den fornødne ekspertise, og at det ikke altid er nemt for en ikke-sagkyndig at vurdere, hvor en grænse bør drages. Efter min opfattelse kan man imidlertid ikke, således som Kommissionen synes at mene, blot henvise til, at en forskel i størrelsen *kan* være et relevant kriterium. I oplagte tilfælde må Domstolen efter min opfattelse kunne fastslå, at en given sondring er så påfaldende, at den i mangel af en rimelig forklaring må anses for ulovlig. Det er heller ikke, således som Rådet synes at mene, i sig selv noget tilstrækkeligt svar, at Rådet blot fulgte en anmodning fra en medlemsstat. Selv ved en sådan anmodning kan der være behov for nærmere undersøgelser og en rimelig begrundelse.

I det foreliggende tilfælde står det imidlertid klart, at en erhvervssammenslutning blev hørt, og at en anden erhvervssammenslutning, som man gav meddelelse om forslaget, ikke rejste nogen indvendinger. Forklaringen på, at man valgte netop den pågældende maksimalstørrelse, var, at den svarede til DIN- og IEC-standarder, hvorimod større rammer ikke var i overensstemmelse med disse standarder. Man gik derfor ud fra, at det var i forbindelse med de nævnte standard-EPROMS, at der var behov for en toldsuspension. Rådet, der løbende skal tage stilling til problemer vedrørende et meget stort antal toldpositioner og til hundredevis af anmodninger om suspensioner, ofte inden for teknisk meget komplicerede områder, blev tilsyneladende ikke informeret om, at der også fandtes eproms med andre størrelser, som måske burde behandles på samme måde. Der fremkom i hvert fald ikke nogen anmodning om toldfritagelse for eproms af den størrelse, Texas Instruments importerede. Da dette senere skete, vedtog Rådet de nødvendige ændringer i den pågældende foranstaltning, som den gang var begrænset til standardstørrelser.

Selv om jeg mener, at resultatet er uheldigt, og at vi står over for et tilfælde, hvor det undtagelsesvis burde være blevet overvejet at

give ændringen tilbagevirkende kraft, kan man på den nævnte baggrund efter min opfattelse ikke lægge til grund, at der er sket en ulovlig tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, fordi toldsuspensionen var begrænset til eproms med bestemte rammemål.

Da det første spørgsmål fra Finangericht München således efter min opfattelse bør besvares med, at forordningen ikke strider mod det almindelige ligebehandlingsprincip, falder det andet spørgsmål bort. Såfremt jeg havde ment, at forordning nr. 2481/79 var ugyldig som stridende mod ligebehandlingsprincippet, måtte hele forordningen efter min opfattelse kendes ugyldig. Man kan efter min mening ikke kende forordningen ugyldig, for så vidt den udelukkede eproms af den størrelse, Texas Instruments importerede, fra toldsuspensionen. Domstolen kan heller ikke statuere, at eproms af alle størrelser burde have været omfattet. Domstolen kan ikke fastlægge det nøjagtige omfang af suspensionen, som burde være blevet lagt til grund. En sådan beslutning henhører under Rådet, hvad enten det handler på eget initiativ eller på forslag af Kommissionen. Hvis forordningen må anses for ugyldig, må det være op til Rådet at rette op herpå ved en rådsforordning, der er i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet (præmisserne 11-13 i de forenede sager 117/76 og 16/77, *Ruckdeschel* mod *Hauptzollamt Hamburg-St. Annen*, Sml. 1977, s. 1753 (s. 1770)). Under alle omstændigheder mener jeg ikke, at der i denne sag foreligger tilstrækkeligt mange oplysninger for Domstolen til, at denne kan afgøre, hvilke specifikationer som bør gælde for det komplicerede produkt, der er tale om.

Jeg skal herefter sammenfattende foreslå, at de forelagte spørgsmål besvares efter følgende retningslinjer:

Det er ikke af en gennemgang af sagen fremgået, at Rådets forordning (EØF) nr. 2841/79 af 11. december 1979 strider mod det almindelige ligebehandlingsprincip derved, at forordningen gør toldfritagelse for de deri beskrevne programmerbare UV-sletbare læselagre (eproms) betinget af, at disses rammemål ikke overstiger 14,2 × 33,3 mm.

Det tilkommer den nationale ret at træffe afgørelse om de omkostninger, sagsøgeren i hovedsagen har afholdt. Der skal ikke træffes nogen afgørelse om de omkostninger, som Kommissionen og Rådet har afholdt.